

Titel: Kapitel V.

Citation: "Kapitel V.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder:
<https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e4772/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel IV.

Om Forening af Sagsmaal under samme Retsfag.

§ 41.

Flere Sagsmaal mellem de samme Parter kunne forenes under een Retsfag, naagtet de hvile paa forskjellige faktiske og retlige Grunde og ere af ulige Veskaffenhed, naar Retten er kompetent med Hensyn til dem alle, og samme Procesart er anvendelig paa dem (§ 3, jfr. § 6).

§ 42.

Flere Parter kunne sagsøge eller sagsøges i Forening under samme Retsfag; dog udfordres hertil, forsaavidt Sagsmaalene ikke have sælles Oprindelse, eller jærlig Lovforskrift hjemler deres Forening, at ingen af Parterne gjør Indsigelse derimod.

§ 43.

Enhver, der tror sig i det Hele eller for en Del berettiget til den Ting eller den Rettighed, som er Gjenstand for en Retskrætte i første Instans imellem Andre, kan under Forhørløse af Reglerne i femte Afsnit indtræde i den begyndte Sag og gjøre sin Forbring gjældende ved et imod de oprindelige Parter rettet Sagsmaal (Intervention).

Intervention kan ikke finde Sted, naar den Ret, for hvilken Sagen svæver, ikke ved Parternes Samtykke kunde gøres kompetent til at paaafjende Interventions-sagsmaalet, dersom det anlagdes særskilt.

§ 44.

Enhver, der har en retlig Interesse i, at en Part vinder en for Retten svævende Sag, kan indtræde i Sagen til denne Partis Understøttelse (Hiintervention) og faa Afgang til at ytre sig i Sagen i Overensstemmelse med de nærmere Regler i femte Afsnit.

§ 45.

Sagsøgeren kan andrage paa at maatte tilstævne (admittere) Trebiemand for at faa Dom over ham enten alternativt eller tilsammen med Sagsvolderen. Saadant Andragende kan dog ikke tages til Folge, naar det maa tilregnes Sagsøgeren som en Forfømmelse, at den paaagjældende Trebiemand ikke fra Begyndelsen af er bleven inddraget under Sagsmaalet, lige saa lidt som naar Trebiemand skønnes ikke at være pligtig at svare for den Ret. Særligt blive de i femte Afsnit givne Regler at iagttage.

§ 46.

Ved Anvendelsen af de i dette Kapitel indholdte Regler forbeholdes der dog Retten den samme ved § 102 tillagte Myndighed.

Kapitel V.

Om Sagens Parter.

§ 47.

Hvo der er ret Sagsøger eller Sagsvolder, afgøres efter Lovgivningens almindelige Regler.

§ 48.

Risikobes afgjøres det efter Lovgivningens almindelige Regler, om det ifølge Retsforholdets Beskaffenhed er nødvendigt, at flere Personer maa optræde som Processæller for at udgjøre ret Sagsøger eller Sagvolder.

§ 49.

Hvor et nødvendigt Processælleskab mellem flere Personer finder Sted, anses, naar i et Retsmøde en eller flere af disse udeblive, medens en eller flere af dem give Nåde, den eller de, der møde, for at repræsentere de Udeblivende.

§ 50.

Myndig til som Sagsøger at raade over Retskræfter angaaende Formueretsforhold er den, som ifølge den borgerlige Rets Regler vilde kunne paa egen Haand eftergive det i Paastanden indeholdte Retskræv. Myndig til som Sagvolder at raade over Retsfager angaaende Formueretsforhold er den, som ifølge den borgerlige Rets Regler paa egen Haand kunde ved Overenskomst paatage sig det, hvorpaa Paastanden gaar ud. I Sager, som ikke angaa Formuerettigheder, er i Almindelighed den, som er ret Sagsøger eller Sagvolder, ogsaa raadig over Sagen, forsaavidt han er personlig myndig.

Med Anvendelsen af foranstaaende Regler tages der dog kun Hensyn til Retsfagens oprindelige Gjenstand, ikke til Rettergangsomkostninger eller Rettergangsbøder.

§ 51.

Hvo der, naar en Part ikke er myndig til at raade over Retsfagen, skal optræde for eller med ham eller hende, for at Retsfagen gyldigen kan udføres, afgjøres efter den borgerlige Rets Regler.

§ 52.

Retten har i Reglen ikke paa Embeds Vegne af egen Drift at afkræve Parterne Bevis for, at de ere myndige til at raade over Processen. Afvisning paa Grund af Sagsøgerens eller Sagvolderens Mangel paa Myndighed til at raade over Retsfagen, finder derfor ordentligvis kun Sted efter Paastand.

Parterne ere udelukkede fra at fremkomme med Indsigelser angaaende manglende Myndighed til at raade over Retsfagen, naar Forhandlingen af Sagens Realitet er begyndt, jfr. § 176 sammenholdt med § 174.

§ 53.

Er der ifølge den Maade, hvorpaa Parterne i Processkrifterne betegnes, eller iøvrigt ifølge de foreliggende Oplysninger Grund til at antage, at Noget af dem mangler Myndighed til at raade over Retsfagen, kan Retten dog paa Embeds Vegne afvise Sagen enten strax eller naar Sagsøgeren ikke fremstiller de fornødne Oplysninger om hans egen og Modpartens Myndighed til at raade over Sagen, efterat dette af Retten er ham paalagt, jfr. § 175 sidste Stykke.

§ 54.

Enhver kan baade som Sagsøger og som Sagvolder gaa i Rette for sig selv. Han kan baade udføre sin Sag under den mundtlige Forhandling og affatte de fornødne Processkrifter.

§ 55.

Dog kan den, som gjør en ham efter Angivende tiltransporteret Fordring gjældende, afvises af Retten ved en Beslutning, som ikke er Gjenstand for Paaante, naar Retten kjender, at Transporten i Virkeligheden kun er udfærdiget for at sætte ham istand til at udføre Sagen for Sedenten.

§ 56.

Ved Domsfagers Udførelse for Landretterne kan Retten, naar de af Parten selv affattede Processkrifter findes uforstaaelige, tilbagevise disse og tilkjendegive Parten, at han maa lade sin Sag udføre for sig af en Sagsfører; ligeledes kan en Part, der selv udfører sin Sag, afvises under de mundtlige Forhandlinger og henvises til at lade en Sagsfører møde for sig, naar det viser sig, at han ikke med den fornødne Klarhed og Røstighed kan fremstille Sagen. Retten træffer i de anførte Tilfælde de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Sagens Udførelse. Efterkommes ovenomhandlede af Retten givne Paalæg, som ei ere Gjenstand for Paaante, ikke, anses Parten som den, der ikke har indgivet de paagjældende Processkrifter, og som den, der udeliver under paagjældende mundtlige Forhandling.

Kapitel VI.

Om Rettergangsfuldmægtige.

§ 57.

Den, der ikke i egen Person vil udføre sin Retsag, er i Domsfager pligtig at benytte som Fuldmægtig en til Møde for paagjældende Domstol berettiget Sagsfører.

Ingen anden Fuldmægtig end en saadan steds til at give Møde for Parten under den mundtlige Forhandling, eller til at affatte Processkrifter for ham.

Retten har paa Embedsvegne at afvise Personer, der ikke ere berettigede til for den at give Møde for Andre, og at tilbagevise Processkrifter, som ere underkrevne af saadanne.

§ 58.

Dog skal det være tilladt at benytte som Fuldmægtig ved Domsfagers Udførelse Personer, der ere beslægtede eller besvogrede med Parten i den op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien saa nær som Søffendebarn, Partens Egteskælle, Børge, Kurator, Adoptiv- eller Pleiefædre, Adoptiv- eller Pleieborn og Personer, der staa i fast Tjeneste hos Parten.

Den, der foregiver at staa i et af de ovennævnte Forhold til Parten, maa være rede til at føre Bevis herfor, naar det af Retten eller Modparten forlanges; dog kan Retten unbtagsløst tilstaa en passende Udførelse hertil.

§ 59.

Under Skiftebehandling er det tilladt at lade møde for sig ogsaa ved Andre end de i de toende foregaaende Paragrafer omhandlede Personer, og det samme gjælder under Bøgefærdigheder for dens Vedkommende, imod hvem Retsforhandlingen er rettet.

§ 60.

Den, der ifølge de toende foregaaende Paragrafer møder som Fuldmægtig for Parten, maa være personlig myndig og ubetvøget.

Naar i nævnte Tilfælde den Mødende, skjøndt ikke Sagsfører, maa ontages at søge